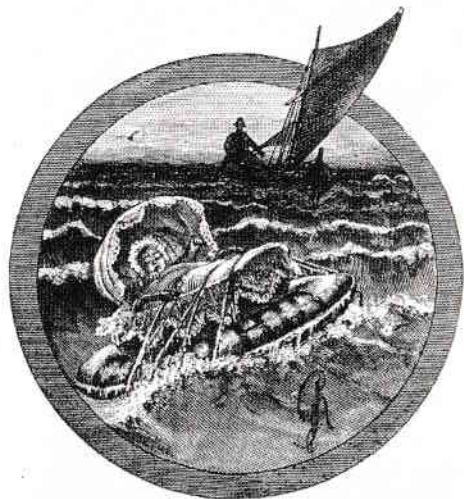

LIBRIS

We know
books

Autor: Jules Verne

Titlu: În jurul lunii

Titlu original: Autour de la Lune

Ilustrații: Émile Bayard, Alphonse de Neuville

© Editura: Aldo Press, București, ©Toate drepturile rezervate

Prelucrare după traducerea de Aurora Gheorghită

Dtp: Ștefănescu Victor Mihai

Informații, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare și tipărire de cărți și broșuri

www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VERNE, JULES

În jurul Lunii / Jules Verne. - București : Aldo Press, 2023

ISBN 978-606-050-307-1

821.133.1

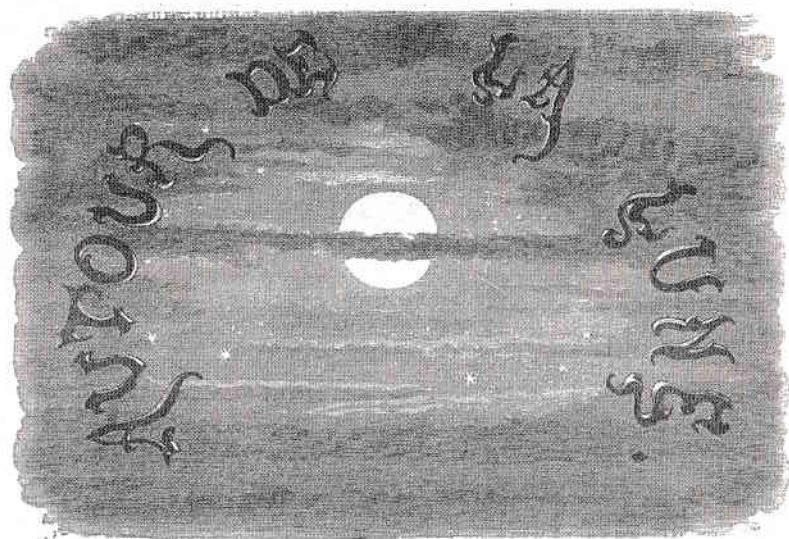
Jules Verne

De la Pământ la Lună

În jurul lunii

- Capitolul 1 De la zece și douăzeci la zece patruzeci și șapte de minute seara
Capitolul 2 Prima jumătate de oră
Capitolul 3 Unde călătorii se instalează
Capitolul 4 Puțină algebră
Capitolul 5 Frigul din Spațiu
Capitolul 6 Întrebări și răspunsuri
Capitolul 7 Un moment de euforie
Capitolul 8 La șaptezeci și opt de mii o sută patrusprezece leghe
Capitolul 9 Consecințele unei deviații
Capitolul 10 Observatorii Lunii
Capitolul 11 Fantezie și realitate
Capitolul 12 Amănunte orografice
Capitolul 13 Peisaje Lunare
Capitolul 14 Noaptea de trei sute cincizeci și patru de ore și jumătate
Capitolul 15 Hiperbolă sau parabolă
Capitolul 16 Emisfera sudică
Capitolul 17 Tycho
Capitolul 18 Probleme grave
Capitolul 19 Luptând cu imposibilul
Capitolul 20 Sondajele Susquehannei
Capitolul 21 J. T. Maston rechemat
Capitolul 22 Salvarea
Capitolul 23 Pentru a sfârși

*Seria***CĂLĂTORII EXTRAORDINARE***Africa***Capitan la cinsprezece ani****Cinci săptămâni în balon****Invazia mării****Satul aerian.****Steaua Sudului****Aventurile a trei ruși și trei englezi în Africa Australă****Agentia Thompson****Uimitoarea aventură a misiunii Barsac****Clovis Dardentor***Americile***Cesar Cascabel****Cele 500 milioane ale Begumei.****Stăpânul lumii****Testamentul unui excentric****800 leghe pe Amazon****Burse de călătorie****În fața steagului****Nord contra Sud****Vulcanul de aur****Minunatul Orinoco****Familia fără nume**

Capitolul 1

De la zece și douăzeci la zece patruzeci și șapte de minute seara

Când sună ora zece, Michel Ardan, Barbicane și Nicholl își luară adio de la numeroșii lor prieteni pe care-i lăsau pe Pământ. Doi câini, meniți să aclimatizeze rasa canină pe continentele lunare, erau deja închiși în proiectil. Cei trei călători se apropiară de orificiul imensului tub de fontă și o macara mobilă îi coborî până-n pălăria conică a proiectilului.

Acolo, o deschizătură făcută în acest scop le permitea accesul în vagonul de aluminiu. Scripeții macaralei fiind trași afară, gura Columbiadului fu pe loc eliberată de ultimele sale schele.

Nicholl, odată cu tovarășii săi în proiectil, se apucă să închidă deschizătura cu ajutorul unei plăci tari, susținută din interior de puternice șuruburi de presiune. Alte plăci, temeinic fixate, acopereau geamurile lenticulare ale hublourilor. Călătorii, închiși ermetic în temnița lor de metal, erau cufundați într-o beznă adâncă.

— Și acum, dragii mei prieteni, zise Michel Ardan, să ne simțim ca-n familie. Eu sunt un om de casă și foarte priceput în ale gospodăriei. Este vorba să profităm de tot ce ne poate da noua noastră locuință și să ne simțim cât mai bine. Dar, mai întâi, să ne străduim să vedem ceva mai clar. Ce naiba! Gazul n-a fost inventat pentru cârțițe.

Spunând acestea, nepăsătorul Michel aprinse flacăra unui chibrit pe care-l frecă de talpa cizmei sale, apoi îl apropie de becul fixat la un recipient, în care hidrogenul carbonat, înmagazinat la presiune înaltă, putea să fie suficient pentru iluminatul și încălzitul proiectilului timp de o sută patruzeci și patru de ore sau șase zile și șase nopți.

Gazul se aprinse. Proiectilul, astfel iluminat, apărură ca o

cameră confortabilă cu pereții capitonați, mobilată cu divanuri circulare și a cărei boltă se rotunjea în formă de dom.

Obiectele pe care le conținea, arme, instrumente, unelte, puternic prinse și menținute pe rotunjimile capitonării, trebuiau să suporte fără urmări șocul plecării. Toate prevederile omeneste posibile fuseseră luate pentru a duce la bun sfârșit o încercare atât de îndrăzneată. Michel Ardan examinează totul și se declară foarte satisfăcut de instalație.

— Este o închisoare, zise el, dar o închisoare care călătorește și în care ai dreptul să stai cu nasul la fereastră. Aș face un contract de închiriere pentru o sută de ani. Zâmbești, Barbicane? Ai vreun gând ascuns? Ți zici probabil că această închisoare ar putea fi mormântul nostru? Mormânt, fie, dar nu l-aș schimba cu cel al lui Mahomed, care plutește prin văzduh, dar nu merge!

În timp ce Michel Ardan vorbea astfel, Barbicane și Nicholl făceau ultimele pregătiri.

Când cei trei călători fură definitiv închiși în proiectilul lor, cronometrul lui Nicholl arăta ora zece și douăzeci de minute seara. Acest cronometru era potrivit la o zecime de secundă după cel al inginerului Murchison. Barbicane îl privi.

— Dragi prieteni, zise el, este ora zece și douăzeci. La ora zece și patruzeci și șapte, Murchison va lansa scânteia electrică asupra firului care comunică cu încărcătura Columbiadului. În acest moment precis vom părăsi sferoidul nostru. Mai avem, prin urmare, încă douăzeci și șapte de minute de stat pe Pământ.

— Douăzeci și șase de minute și treizeci de secunde, răspuse metodicul Nicholl.

— Ei bine, strigă Michel Ardan cu bună dispoziție, în douăzeci și șase de minute, se pot face multe lucruri! Se pot discuta și rezolva cele mai serioase probleme de morală sau de politică! Douăzeci și șase de minute bine folosite valorează mai mult decât douăzeci și șase de ani în care nu s-a făcut nimic! Câteva secunde din viața lui Pascal sau Newton sunt mai prețioase decât toată existența unor imbecili nesuferiți.

— Și ce concluzie tragi, oratorule neobosit? Întrebă președintele Barbicane.

...apoi îl apropie de becul fixat la un recipient

— Trag concluzia că avem la dispoziție douăzeci și șase de minute, răspunse Ardan.

— Douăzeci și patru numai, preciză Nicholl.

— Douăzeci și patru, dacă vrei bravul meu căpitan, răspunse Ardan, douăzeci și patru de minute în timpul cărora s-ar putea aprofunda...

— Michel, zise Barbicane, în timpul călătoriei noastre, vom avea tot timpul să cercetăm problemele cele mai importante. Acum să ne ocupăm de plecare.

— Nu suntem gata?

— Fără îndoială. Dar mai sunt încă de luat câteva măsuri de precauție, necesare pentru a reduce pe cât posibil primul șoc!

— Nu avem acele straturi de apă așezate între despărțiturile brizante și a căror elasticitate ne va proteja suficient?

— Sper, Michel, răspunse Barbicane, dar nu sunt prea sigur!

— Ah! Prefăcutule! strigă Michel Ardan. Speră!... Nu e sigur!...

Și a așteptat până să fim prinși în sac, ca să ne facă această mărturisire jalnică. Cer să plec de aici!

— Și cum anume? replică Barbicane.

— Într-adevăr, zise Michel Ardan, e dificil. Suntem în tren și fluierul conductorului va răsună înainte de douăzeci și patru de minute!...

— Douăzeci, făcu Nicholl.

Timp de câteva clipe cei trei călători se priviră. Apoi, examină obiectele închise cu ei.

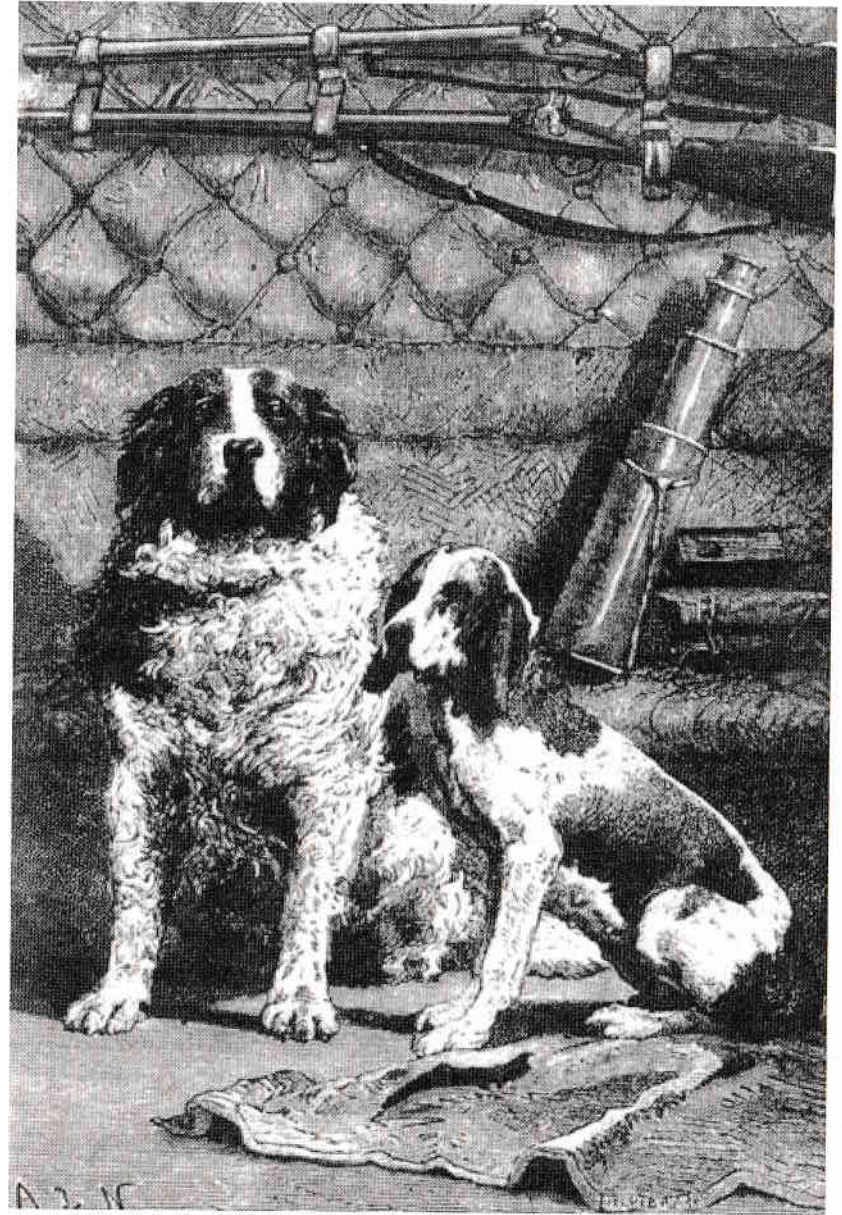
— Totul este la locul său, zise Barbicane. Acum e vorba să hotărâm cum ne vom așeza mai bine pentru a suporta cât mai bine șocul plecării.

Nu poate fi indiferent ce poziție luăm și, pe cât e posibil, trebuie să împiedicăm ca sângele să se ridice prea repede la cap.

— Adevărat, făcu Nicholl.

— Atunci, răspunse Michel Ardan, pregătit să îmbine vorba cu fapta, puneți-vă cu capul în jos și cu picioarele în sus, precum clovnii de la ciroul mare!

— Nu, zise Barbicane, mai bine să ne lungim pe o parte.

Diana și Satelit.

Astfel vom rezista mai bine șocului. Să știți că în momentul când proiectilul va porni, fie că vom fi înăuntru, fie că vom fi în față, este aproape același lucru.

— Dacă nu-i decât «aproape» același lucru, m-am potolit, replică Michel Ardan.

— Ești de acord cu ideea mea, Nicholl? întrebă Barbicane.

— Întru totul, răspuse căpitanul. Mai avem treisprezece minute și jumătate.

— Acest Nicholl nu-i un om, strigă Michel, este un cronometru cu secundar, un dispozitiv de reglare a bățăilor, din acela cu opt orificii...

Dar prietenii săi nu-l mai ascultau; își luau ultimele măsuri, cu un sânge rece nemaipomenit. Aveau aerul a doi călători meticuloși urcați într-un vagon și care căutau să se instaleze pe cât de confortabil puteau. Te întrebi, într-adevăr, din ce materie sunt făcute aceste inimi de americani, căroră apropierea celei mai înspăimântătoare primejdii nu le adaugă nicio pulsație în plus.

Trei paturi groase și solid construite fuseseră așezate în proiectil. Nicholl și Barbicane le aranjară pe centrul discului care forma podeaua mobilă. Acolo trebuiau să se culce cei trei călători, cu câteva clipe înaintea plecării.

În acest timp, Ardan, neputând rămâne nemișcat, se învârtea în strâmta închisoare ca o fiară în cușcă, vorbind cu prietenii săi, adresându-se câinilor Diana și Satelit, căroră, după cum se vede, le dăduse doar de câțva timp aceste nume semnificative.

— Hei, Diana! Hei, Satelit! le strigă el stârnindu-i. O să demonstrați în curând câinilor seleniți bunele maniere ale câinilor de pe Pământ!

Iată ce va face onoare rasei canine! Zău, așa! Dacă ne vom întoarce vreodată de acolo, vreau să aduc cu mine o corcitură de «moondogs»¹, care se va bucura de mare faimă!

— În cazul în care există câini pe Lună, zise Barbicane.

— Există, afirmă Michel Ardan, după cum există și cai, vaci, măgari, găini. Pariez că vom găsi găini!

¹ Câini din Lună. (n.t.)

— Pe o sută de dolari că nu vom găsi, zise Nicholl.

— Taie, căpitane, răspuse Ardan întinzându-i mâna lui Nicholl.

Dar, fiindcă veni vorba, ai pierdut deja trei pariuri cu președintele nostru: unul pentru că fondurile necesare experienței noastre s-au strâns, după aceea operația turnării a reușit și în sfârșit Columbiadul a fost încărcat fără niciun accident; să tot fie în total șase mii de dolari.

— Da, răspuse Nicholl. Este ora zece și treizeci și șapte de minute și șase secunde.

— S-a înțeles, căpitane. Ei bine, înainte de-un sfert de oră, tu va trebui să-i numeri încă nouă mii de dolari președintelui; patru mii pentru că tunul nu va exploda și cinci mii pentru că proiectilul se va ridica mai sus de șase mii în aer.

— Dolarii îi am, răspuse Nicholl, lovindu-se peste buzunarul hainei, și nu cer decât să plătesc.

— Nicholl, văd că ești un om ordonat, ceea ce eu niciodată n-am putut fi, dar, în definitiv, ai făcut o serie de pariuri puțin avantajoase pentru tine, permite-mi să-ți spun.

— De ce? întrebă Nicholl.

— Pentru că dacă vei câștiga primul pariu, înseamnă că tunul va exploda și împreună cu el și proiectilul, iar Barbicane nu va mai fi acolo pentru a-ți înapoia dolarii.

— Garanția mea este depusă la banca din Baltimore, răspuse simplu Barbicane, și, în lipsa lui Nicholl, banii vor reveni urmașilor săi.

— Ah, ce oameni practici, strigă Michel Ardan, ce spirite pozitive!

Vă admir cu atât mai mult, cu cât nu vă înțeleg.

— Ora zece și patruzeci și două! zise Nicholl.

— Mai avem numai cinci minute! răspuse Barbicane.

— Da! Doar cinci micuțe minute, replică Michel Ardan, și noi suntem închiși într-un proiectil, în fundul unui tun de nouă sute de picioare! Și sub acest proiectil sunt înghesuite patru sute de mii de livre de fulmicoton, care echivalează cu un milion șase sute de mii de livre de pulbere obișnuită! Iar prietenul

Murchison, cu cronometrul în mână, cu ochii fixați pe ac, cu degetul pus pe aparatul electric, numără secunde și ne va lansa în spațiile interplanetare!...

— Destul, Michel, destul! zise Barbicane cu o voce gravă. Pregătiți-vă. Ne mai despart doar câteva clipe de momentul suprem. O strângere de mână, prieteni!

— Da, strigă Michel Ardan, mai emoționat decât voia să pară.

Acești trei curajoși tovarăși se uniră într-o ultimă îmbrățișare.

— Dumnezeu să ne păzească! zise credinciosul Barbicane.

Michel Ardan și Nicholl se întinseră pe paturile așezate în centrul discului.

— Zece și patruzeci și șapte, murmură căpitanul.

Încă douăzeci de secunde! Barbicane stinse repede gazul și se culcă lângă tovarășii săi. Liniștea adâncă nu era întreruptă decât de bătăile cronometrului marcând secunda.

Deodată se produse un șoc înspăimântător și proiectilul, sub presiunea a șase miliarde de litri de gaz, produs de arderea pyroxilului, se ridică în spațiu.

Capitolul 2

Prima jumătate de oră

Ce se petrecuse? Ce efect produsese această îngrozitoare zdruccinătură? Ingeniozitatea constructorilor proiectilului obținuse oare un rezultat fericit? Șocul fusese amortizat, datorită arcurilor celor patru tampoane, a pernelor de apă, a despărțiturilor brizante? Se înfrânase puternica presiune a vitezei inițiale de unsprezece mii de metri, care ar fi fost suficientă pentru a străbate Parisul sau New-York-ul într-o secundă? Se înțelege că acestea erau întrebările pe care și le puneau miile de martori ai emoționantei scene. Ei uitau țelul călătoriei, pentru a nu se gândi decât la călători. Dar dacă vreunul dintre ei — J.T. Maston, de pildă — ar fi putut să-și arunce o privire în interiorul proiectilului,

ce-ar fi văzut?

În clipa aceea, chiar nimic. Un întuneric adânc domnea în proiectil. Dar pereții săi cilindrici conici rezistaseră excelent. Nicio ruptură, nicio îndoitură, nicio stricăciune. Admirabilul proiectil nici măcar nu se stricase sub puternica aprindere a pulberii și nici nu se lichefiase, după cum era de temut, într-o ploaie de aluminiu.

În interior, la urma urmei, era puțină dezordine. Câteva obiecte fuseseră aruncate cu violență spre tavan, dar cele mai importante nu păreau să fi suferit de pe urma șocului. Sforile cu care fuseseră fixate erau intacte.

Pe discul mobil, coborât până la baza proiectilului după sfârșirea peretilor despărțitori și azvârlirea apei, trei corpuri zăceau fără mișcare. Barbicane, Nicholl, Michel Ardan oare mai respirau încă? Acest proiectil nu mai era oare decât un sicriu de metal, transportând trei cadavre în spațiu?...

Câteva minute după pornirea proiectilului, unul dintre corpuri făcu o mișcare, brațele sale se agitară, capul i se ridică și el reuși să se scoale în genunchi. Era Michel Ardan. El se pipăi, scoase un «hm» sonor, apoi zise:

— Michel Ardan, întreg. Să-i vedem și pe ceilalți!

Curajosul francez vru să se ridice, dar nu putu să se țină pe picioare. Capul i se clătina, sângele năvălind cu violență, îl orbea, era ca beat.

— Brr! făcu el. Mi-a produs același efect ca două sticle cu vin de Corton. Dar cu deosebirea că e mai puțin plăcut de înghițit.

Apoi, trecându-și de mai multe ori mâna peste frunte, își fricționă tâmplile și strigă cu voce fermă:

— Nicholl! Barbicane!

Așteptă cu teamă. Niciun răspuns. Nici măcar un suspin care să arate că inima tovarășilor săi de călătorie mai bătea încă. El repetă chemarea. Același tăcere.

— Drace! zise. Au aerul de a fi căzut de la al cincisprezecelea etaj drept în cap! Zău, adăugă el, cu acea imperturbabilă încredere pe care nimic n-o putea tulbura. Dacă un francez a putut să se ridice în genunchi, înseamnă că doi americani se vor

ridica drept în picioare, fără nicio greutate. Dar, mai întâi de toate, să clarificăm situația.

Ardan simțea cum viața îi revine în valuri. Sângele său se liniști și-și relua circulația obișnuită. După noi eforturi, își recăpătă echilibrul. El reuși să se scoale, scoase din buzunarul său un chibrit și-l aprinse prin frecarea fosforului. Apoi, apropiindu-l de bec, îl aprinse. Recipientul nu suferise câtuși de puțin. Gazul nu se pierduse. De altfel, în asemenea caz, mirosul său l-ar fi trădat și Michel Ardan nu s-ar fi plimbat, fără urmări grave, cu un chibrit aprins în acest mediu plin cu hidrogen. Gazul, combinat cu aerul, ar fi produs un amestec exploziv și explozia ar fi terminat poate ceea ce zdruncinătura începuse. De îndată ce becul fu aprins, Ardan se aplecă asupra corpurilor tovarășilor săi. Aceste trupuri erau prăvălite unul peste altul, ca două mase inerte. Nicholl deasupra, Barbicane dedesubt.

Ardan îl ridică pe căpitan, îl propti de un divan și-l fricționă energic. Acest masaj, făcut cu multă pricepere, avu darul de a-l readuce la viață pe Nicholl, care deschise ochii, își regăsi de îndată sângele rece și prinse mâna lui Ardan. Apoi, privind în jurul lui, întrebă:

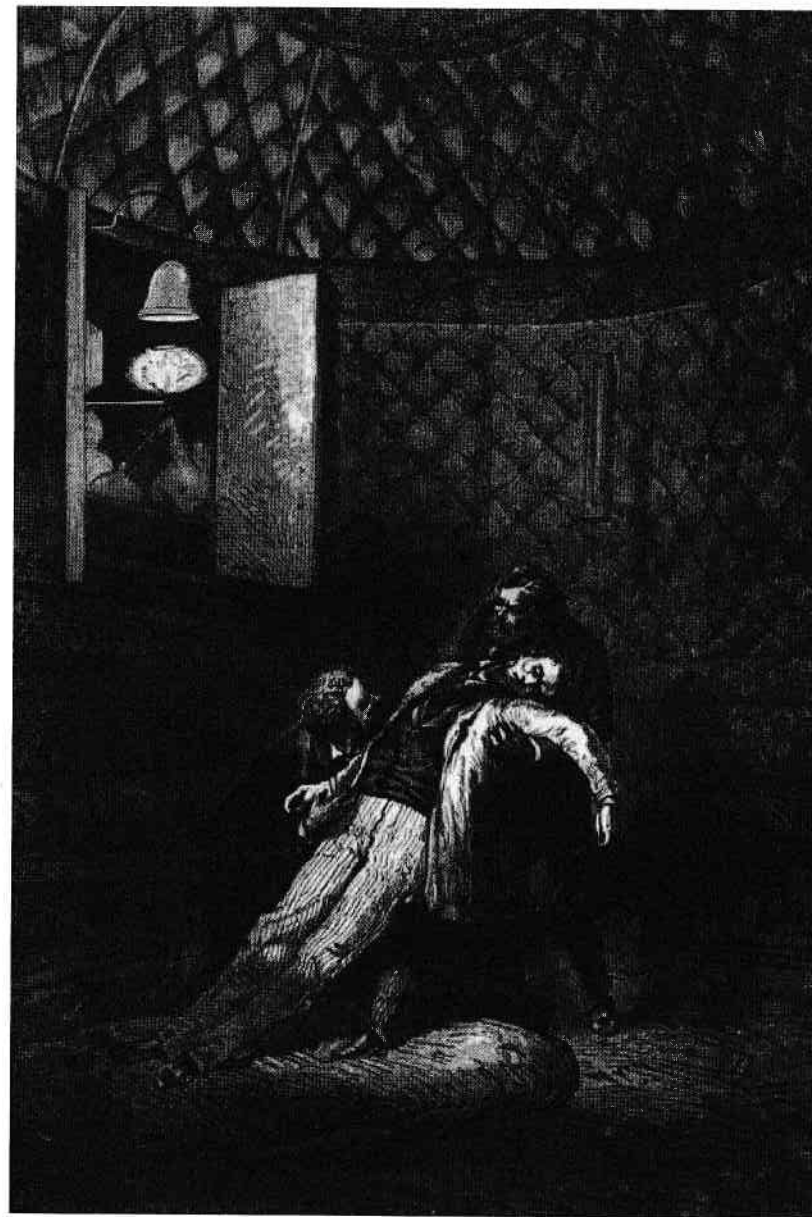
— Și Barbicane?

— Fiecare la rândul său, răspunse calm Michel Ardan. Am început cu tine, Nicholl, pentru că tu erai deasupra. Trecem acum la Barbicane.

Acestea fiind zise, Ardan și Nicholl îl ridicară pe președintele Gun-Clubului și-l puseră pe divan. Barbicane părea să fi suferit mai mult decât tovarășii săi. Sângerase, dar Nicholl se calmă constatând că această hemoragie nu provenea decât de la o rană ușoară la umăr. O simplă zgârietură pe care el o tamponă cu grijă. Trecu, totuși, ceva timp până ca Barbicane să-și revină, această întârziere sperându-i pe prietenii săi care nu-l mai cruțară cu frecțiile.

— Respiră, totuși, zise Nicholl, apropiindu-și urechea de pieptul rănitului.

— Da, răspunse Ardan, respiră ca un om care are oarecare deprindere a acestei operații zilnice. Să-l fricționăm, Nicholl,

Ardan și Nicholl îl ridicară pe președintele Gun-Clubului.